

Zdzisław Kaszewski

Wieruszów - Podzamcze, pow. Wieruszów. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 6, 111-112

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

się drewnianych konstrukcji na szczycie. Pogłębiono jednocześnie działki przylegające od wewnątrz do wału, odsłaniając pozostałości dolnych konstrukcji domostw drewnianych. Intensywność występowania zabytków przy walce i w jego górnych partiach wyraźnie mniejsza niż na majdanie. Zabytki utrzymują nadal ten sam charakter - głównie ceramika, szklane paciorki, ozdoby lub ich części z brązu.

b/ Rozpoczęto badanie osady odległej od wału grodziska zaledwie 50 m - obejmujące obszar około 200 arów. Osada wg dotychczasowych przypuszczeń służyła za czasowe miejsce pobytu mieszkańców grodziska. Wstępne prace wykopaliskowe nie potwierdziły tych przypuszczeń. Osada posiada warstwę kulturową o podobnej strukturze jak warstwy grodziska, miąższości około 80 cm. Duża domieszka spalenizny, podobnie jak na grodzisku liczne występowanie ceramiki oraz ten sam typ zabytków wskazują, że osada miała trwałą zabudowę i stale była zamieszkiwana oraz, że została w tym samym czasie i w ten sam sposób / najazd scytyjski/ grodzisko zniszczona. Prace prowadzono na 3 arach. Nie osiągnięto calca. Prace będą kontynuowane w latach następnych.

c/ Na cmentarzysku badanym częściowo w roku 1971 - położonym o 1 km od grodziska w kierunku wsi - kontynuowane prace badawcze wydobywając 17 dalszych grobów, których chronologię wstępnie można określić na przełom epoki brązu i okresu halsztackiego, względnie na starszą fazę tego okresu. Pozwala to wykreślić w chwili obecnej kierunek osi chronologicznej cmentarzyska. Groby w większości silnie zniszczone przez las o ubogim wyposażeniu, w stosunku do poprzednich 50 grobów zbadanych z okresu HD. Oprócz ceramiki wystąpiły w nich nieliczne ozdoby brązowe. Badania będą kontynuowane w następnych sezonach. Łącznie, do chwili obecnej, wydobyto w Wicinie 71 grobów datowanych od IV okresu epoki brązu do końca okresu halsztackiego.

WIERUSZÓW-PODZAMCZE, pow. Wieruszów Muzeum Archeologiczne
Stanowisko 1 i Ethnograficzne w Łodzi

Badania prowadził mgr Zdzisław Kaszewski.
Finansował WKZ w Łodzi. Kontynuacja badań.
Grodzisko z okresu Hallstatt /?/.

Przeprowadzono badania sondażowe w celu ustalenia przynależności kulturowej stanowiska. Prace koncentrowały się głównie wewnątrz obiektu. Założono 5 wykopów o wymiarach 35x3 m i usiłowano zlokalizować osadę położoną na dziedzińcu grodziska. Celu tego nie osiągnięto, w warstwach kulturowych odkryto tylko ułamki naczyń, pochodzących z kilku kultur czasowo różnych. Ceramika nie

tworzyła w warstwach skupisk lecz była przemieszana i luźno rozrzucona. Posiadany materiał ceramiczny pozwala jedynie ustalić ciągłość osadnictwa od okresu Hallstatt C po wczesnośredniowiecze.

Ustalenie chronologii absolutnej grodziska przy obecnym stanie badań jest niemożliwe, ponieważ nie przekopano konstrukcji wałów i nie natrafiono na zwarte osadnictwo znajdujące się we wnętrzu 52 hektarowego dziedzica.

WITÓW, pow. Kazimierza Wielka

patrz epoka brązu

WOLIN

Pracownia Archeologiczna

Stanowisko 8 "Młynówka"

Zakładu Archeologii Nadodrza

Instytutu Historii Kultury Materialnej PAN w Wolinie

Badania prowadzili dr Władysław Filipowiak,
mgr Jerzy Wojtasik, mgr Michał Dessoulavy,
mgr Jacek Jankowiak. Finansowało Wolińskie
Towarzystwo Kultury. Pierwszy sezon badań.
Osada łużycka z wczesnej epoki żelaza i
cmentarzysko wczesnośredniowieczne.

Stanowisko 8 "Młynówka" jest położone na piaszczystym wzgórzu, gdzie znajduje się rozległa osada łużycka prawdopodobnie z wczesnej epoki żelaza / mało charakterystyczny materiał zabytkowy nie pozwala jeszcze na uściślenie chronologii / i wczesnośredniowieczne cmentarzysko z X-XII wieku, nawarstwione na pewnym odcinku na osadę łużycką.

Prace wykopaliskowe na wczesnośredniowiecznym cmentarzysku prowadzono w latach międzywojennych oraz w latach 1953-1959 i w 1969 r. W związku z eksploatacją piasku podjęto badania, aby uratować pozostałości osady i cmentarzyska.

W północno-zachodniej części wzgórza przebadano prawie 8 arów, wyeksploatowano 15 palenisk i 72 jamy z osady kultury łużyckiej oraz 3 zniszczone wczesnośredniowieczne groby ciałopalne. Paleniska, jamy i groby zalegały około 25-50 cm pod darnią.

Paleniska były nieregularne, ułożone z małych kamieni polnych częściowo przepalonych, między którymi zalegał czarny piasek i ślady węgielków drzewnych oraz drobne ułamki naczyń glinianych. Wielkość palenisk na powierzchni wynosiła od 100 do 150 cm a głębokość 5-20 cm. Odkryte jamy o różnej wielkości